

РЕШЕНИЕ

№ 29106

гр. София, 20.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 01.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **5227** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ. Производството е образувано по жалба на И. Ч., [дата на раждане] , гражданин на Турция, съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, офис 1 срещу заповед рег. № 513з 4042/14.04.2026 г. , издадена от за началник на отдел „Миграция“ СДВР, с която му е отказано право на продължително пребиваване в Република България по заявление вх. № 200875/25.03.2026 г. Отказът е издаден на основание чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че има данни, че през последните 5 години жалбоподателят да е нарушил граничния, паспортно визовия, валутния или митническия режим на Република България. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт, поради противоречието му както с процесуалните правила по издаването му, така и с материалния закон. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разnosки. Ответникът за началник на отдел „Миграция“ – СДВР оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира деловодни разnosки. Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема участие по делото. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество. Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени 1/4 събраните доказателства, чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК: Видно от приложените по делото доказателства, като не се оспорва и от страните, на 25.03.2026 г. жалбоподателят е подал заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България с отбелязано основание чл. 24в, ал. 1 ЗЧРБ аз съм приет като студент редовна форма на обучение във висше училище на Република България, към което е

приложил удостоверение от учебното заведение. Видно от материалите по делото, като не се оспорва и от страните, че жалбоподателят е имал разрешение за продължително пребиваване, на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, със срок до 18.03.2026 г. При извършена справка в АИС-Граничен контрол МВР се установява, че жалбоподателят има регистрирано последно излизане от страната на 21.01.2026 г., като след това има регистрирано влизане на 28.01.2026 г., и от тогава няма регистрирано излизане. Това е констатирано при разглеждане на заявлението от 25.03.2026 г. и правилно е определено като нарушение по чл. 34 ЗЧРБ, за което е и съставен АУАН № 308/25.03.2026 г. и веднага след това е и издадено НП № 308/25.03.2026 г. При тези факти административният орган съображава, че чуждият гражданин е нарушил паспортно-визовия режим, като не е напуснал страна до изтичане на разрешението му срок за пребиваване – до 18.03.2026 г. и на основание 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 10, предл. второ ЗЧРБ с процесната заповед отказва предоставяне право на продължително пребиваване в Република България. Настоящият състав приема, че отказът е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ /заповеди № 513з-2396/24.03.3021 г. и № 513з-5977 от 19.05.2025 г. на директора на СДВР/, поради което не е налице основание за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК. Спазена е и установената от закона писмена форма, като са обективирани фактически и правни основания /чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК/, обусловили издаването на акта. Настоящият състав, обаче приема, че не е изяснена в пълнота осъществилата се в действителност фактическа обстановка, така че да се осигури правилното приложение на закона. Това е така, доколкото съгласно чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ "отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 23 и 26". На основание чл. 10, ал. 1, т. 10, предл. второ ЗЧРБ, цитиран в оспорената заповед, се отказва предоставяне право на продължително пребиваване, когато има данни, че чужденецът през последните 5 години е нарушил паспортно-визовия режим на Република България. При приложението на тези норми, обаче, следва да се има предвид и да се тълкува систематично и принципната разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, според която В случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията 2/4 на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения. Разпоредбата е принципна, доколкото задължава административния орган, независимо, че действа при условията на обвързана компетентност при прилагането на чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ, то той да съобрази всички факти и обстоятелства по делото, съобразно задълженията му по чл. 35 от АПК, и да постанови административен акт, включително като приложи чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ. Към тази правна постановка се отнася и принципа за съразмерност на административното право по чл. 6 от АПК. Или, при новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да съобрази, че жалбоподателят е дългосрочен студент в България, че е имал предоставено право на продължително пребиваване, че е подал заявление за продължаването му едва 7 дни след изтичането му. Административният орган следва да съобрази на какво се дължи това закъснение и ненапускането на държавата в срок и ако прецени, че няма извинителни жалбоподателя причини, отново да откаже предоставянето на правото на продължително пребиваване. Спазването на граничния, паспортно-визовия, валутния или митническият режим на Република България е от особено важно значение, както за България, така и за Европейския съюз. Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10,

ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен. С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ. На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 5,11 евро. Въз основа на гореизложеното, съдът Р Е Ш И: ОТМЕНЯ , по жалба на И. Ч., [дата на раждане] , 3/4 гражданин на Турция, съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, заповед рег. № 513з-4042/14.04.2026 г. , издадена от за началник на отдел „Миграция“ – СДВР. ИЗПРАЩА делото като преписка на началник на отдел „Миграция“ – СДВР за ново произнасяне по заявление вх. № 200875/25.03.2026 г. на жалбоподателя И. Ч., [дата на раждане] , гражданин на Турция, съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, в едномесечен срок от влизане в сила на решението, като се съобразят мотивите на настоящото решение. ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя И. Ч., [дата на раждане] , гражданин на Турция, съд. адр. [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 5,11 евро деловодни разноски. Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено. СЪДИЯ